

reflex

setmanari d'actualitats

Alcalà Zamora a la Presidència de la República és una garantia per a Catalunya.

Redacció i Administració, Força, núm. 2 Preu de subscripció: 2'50 trimestre

20 cèntims

Sumari

LA CONFERÈNCIA D'EN PICH
Per Crispes

Indiscrecions

DONES...
per Eal

LA SESSIÓ DE L'AJUNTAMENT

Bolves

QUESTIONS D'HIGIENE
per Joan Clai Catalá

DENUNCIEM

Darrera hora amb notícies sensacionals

ESPORTS

CINEMES

per Judex i Veritas

Dibuixos d'en Sifo

ESPERITISME

Una sessió a una redacció d'una publicació esperitista.

"Amor" "Amor"... demà m'afeitaràs!!!

Després de la sessió Municipal de dijous passat, nosaltres lamentem que hagin tingut d'ésser precisament els homes de la Lliga Regionalista els qui han donat una lliçó de catalanisme als homes d'Acció Catalana i del «Centro de Unión Republicana».

La Conferència d'En Pich

En Pich i Pon en persona (en carn i ossos!) ha donat una conferència a Girona. Va ésser diumenge passat al saló de Sessions de la «*Cámara de la Propiedad Urbana*».

Vàreig passar esperet de vi a les ulleres (calia veure-hi clar) i vestit amb el trajo de per *cada-mudar* (color de propietari) cap allà les onze vàreig enfilat-me a n'aquell pis del carrer de Ciutadans, no sense abans haver adquirit un número del *Día Gráfico* que filosòficament posat (de cara a les circumstàncies) deivava *entrellucar* el títol per damunt la butxaca de l'americana,

Després d'haver visitat tota la casa, el jardí la biblioteca, la *Junta de Gobierno*, l'amic LLUMBI i jo vàrem situar-nos estratègicament en la darrera fila del Saló d'Actes, llapis al tanto, resultat de quals anotacions és això que segueix:

Prop de dos quarts de dotze va pregar-se la comparescència dels delegats, al TINGLADO ja degudament arreglat.

El President tremolant-li el paper (emoció?) va llegir la presentació i elogi d'en Pich, va dir tot allò de l'Autonomista, però encara hi va afegir APOSTOL DE LA PROPIETAT.

Cedeix la paraula a un senyor que portava ulleres (el marquès de no sé què zencara n'hi han?) el qual va parlar en castellà «puesto que no sabía expresarse en nuestra lengua a pesar de su abolengo catalán y su gran cariño» (agraïts).

Va parlar d'en Balmes d'en PRIM, de crisi de propietat, aguditzada des del 14 d'Abril, va dir de Rússia, d'Àlemanya, etc. (un verdader tractat de Geografia) es va referir a la Tassa de lloguers, va raspallar en Pich i acabà: «para bien de España y de Cataluña» no sense però abans haver dit que «él era de un partido al que había pertenecido siempre y seguí a pertenecido» (aneu a saber quin).

Un senyor de barba blanca punxaguda va prendreli la paraula (també en castellà) per a fer-nos avinent que ell en família parla el català, així com a tot arreu, excepte quan es dirigeix al públic (aneu a saber perquè); comença parlant del perill de la llei agrària, per a dir que en principi ell és socialista; ara, és socialista d'aquells «que quiere que los de arr-

ba den les manos a los de abajo para elevarlos al mismo nivel» (i quan tots serem a dalt que passarà?) diu que «la propiedad es la base de la Sociedad y que no hay Sociedad sin propiedad dicen que los propietarios son unos egoístas y no hay hombre más generoso que el propietario» (vés per on). parla d'Anglaterra d'en Macdonald, del 1% sobre la propietat, diu que els ministres quan van al govern no saben de què va, fa l'elogi d'en Calvo Sotelo, ens diu que ell és de de Barcelona, parla del Banc de la propietat, reconeix que parla llarc i diu: «qui viu de rendeta, viu de dieta». Ens notifica que és del Foment del Treball (tant de gust) i afirma que ell és REGIONALISTA però no pot estar conforme amb l'Estatut tal com està estructurat, doncs cauríem baix la fèrula de la Generalitat. Parla de les personalitats provincials i diu no sé què de les REGIONS de Gerona, Lérida, Tarragona i Barcelona (ja ho entenem ara això del regionalisme), aclareix que és del partit conservador «porqué a saltos no se llega más que a caídas» i acaba «en defensa de los intereses de nuestra Patria».

Per fi va parlar en PICH...

Propietaris, delegats, amics! (i dues o tres coses més, i començà): *Desde luego* hem de recoinèixer que es ve notant una crisi en la Propietat, a la que debem enfrontar una obra de conjunt, olvidant-nos *sin embargo*, de tota idealitat política, *cuando menos* els que ocupem *puestos* dintre les juntes de les *Cámaras*. S'extèn després, en consideracions respecte a la Junta consultiva i de l'*organització d'aquest organisme*, parla de *CONTACTUS* entre totee les *Cámaras* i diu que la Junta consultiva es el *NEXU* per a traslladar els acords de les mateixes al Ministeri de Treball, parla de l'obra de subterrà sindicalista i diu d'*ALQUILINOS* que es negaren a pagar els *alquileres*, si no es posés *COTU* això ens conduiria a l'anarquia (aplaudiments). Retreu en Bugallal amb la tassa d'*alquileres*, França si be no autoritza la lliure contractació *cuando menos* estableix una rassa de 100% sobre els lloguers d'abans la guerra; parla de un sector *rebelde*, *SOSPET-XÓS*, sobre el que ha de caure la mà de la justícia. Diu de un projecte que s'està estudiant que encara agreujarà

el *PROBLEME* i llavors *maldita la gràcia*.

La Propietat representa moltes vegades els *HORRUS* nostres i dels nostres fills; parla de perills *EMINENTS* sobre la propietat i diu hi ha dues maneres de fer-se amb lo dels altres amb la pistola i amb la Gaceta (aplaudiments) la Propietat no és *bulanguera* ni *callejera*, causa per la que no se l'escolta, a la *cuenta* s'ha de cridar per a què ens atenguin.

Diu que varen escriure al Govern per a què *atajés* el procedir de certs *ALQUILINOS* que per *xuleria* no volien pagar. En definitiva diu, és un *PROBLEME* que cal resoldre en el *terreno*; torna a repetir d'*ALQUILINOS* i afirma que no són els enemics del propietari, és un cas de *locura* el que faci la batalla al *QUILINO*, diu que vol anar a la presó per a defensar la Propietat, cal posar un *TOPE* per a nous gastos als Ajuntaments, i exclama que ha passat una època de *JIJOTE* i cal *conclui* amb el *JIJOTISME* (aplaudiments).

Parla del Banc de la Propietat que és fet per a treure l'usura i l'Hipotecari, diu que el Banc es *procurará* de l'administració de finques. *Pués be*, això serà un *UXILI* als propietaris; remarca que es va fent tard (tothom es mira el rellotge) parla de la política econòmica i diu que creu no haver-se excedit (no home!) i acaba: que defensarà la propietat que és defensar la Pàtria.

Després de consultar uns moments amb en Casadevall el Sr. PICH toca la campaneta i ves per on!... es va acabar l'acte a tres quarts *clavats* d'una.

CRISPES

Abonaments de
neteja
Reparacions de
màquines d'es-
criure

Continental

PLAÇA DEL OLI

Dones...

Divuit anys!!... Faldilla curta, carmí als llavis, esmalt a les ungles, mitja tivant, i... res més!!

L'amor als divuit anys és, per una dona, l'aperitiu que li prepara l'esperit per a sentar-se a la taula de la vida.

**

Als vint-i-cinc anys, dos més o dos menys, l'amor es fa sublim. Menys crits, públicament menys expressiu, però més intens dintre la intimitat dels amants. L'amor es fa més gran perquè, malgrat tots els esculls l'ànima i la carn es troben. És el veritable amor!...

La dona, als vint-i-cinc anys estima així... quan estima

**

Trenta cinc anys. L'esperit no és novell. S'ha gastat. No és, però, mort encara.

Malgrat això, la barreta de carmí fa companyia al compacte rosat i al «cold-cream» damunt els marbres de la cambra.

La dona no sent amb tanta intensitat l'altruïsm de l'amor. Tot i caminant amb el seu amant, està més per el reflex de la seva figura en els vidres dels establiments que a les manifestacions de l'amor.

**

Cinquanta anys.

L'amor dels qui han compartit una vida de sentiments mútius... o l'amor de la històrica que viciosament vol sentir damunt d'ella els sotrats espasmòdics d'un jovincell.

En el primer cas és l'amor venerable..., en l'altre, és l'amor absurd, ridícol i repugnant.

Eal.

J. Cabarrocas - Bluch

Agent d'aduanes

Delegat per Girona

Xavier Saliné

Barca, 19, 1.er-2.^a

Indiscrecions...

La llibertat dels llibertaris

Ens han explicat una de les tantes facècies del Sindicat de *Dalt*. El fet per ésser pintoresc, mereix la pena de publicar-se.

No fa molts dies que l'industrial senyor Vidal va ésser cridat per mitjà d'una lletra a què comparegués a dit sindicat. El senyor Vidal, un cop llegida la lletra, trico trico féu via cap al carrer de la Forsa.

Un cop allí preguntà, una mica esmolat, què volien d'ell. I la resposta no es féu esperar. Li digueren, quasi textualment:

—Mireu, o els vostres obrers ingressen en aquest Sindicat, o us declarem el boicot a tota la província.

L'industrial, no és per dir, quedà més que impressionat. I excusant-se o defensant-se, més ben dit, els contestà:

—Però, a mi què m'inporta que els meus obrers estiguin en aquest o en aquell Sindicat! El que jo vull solament és que a casa compleixin; al carrer, que facin el què els dongui la gana.

No obstant, això no acabà pas tot aquí. Vet aquí que un dia un noi molt trempat i conegut *bramulador, sportman*, ex boxador i actual taxista de «La Gremial» — entenem-nos, «La Gremial» no té taxistes, però sí, nois que reparteixen gasoses amb carros,—se li acostà i li digué poc a poc:

Mireu, si no volen ingressar al Sindicat de *Dalt*, despatxeu-los, que el Sindicat ens proporcionarà altres obrers i a *menos* preu. L'emancipació obrera ara sí que podem dir que va endavant....

De tan vius sempre la dinyen

Una segona facècia del Sindicat de *Dalt* anem a explicar. Els protagonistes, si no són els mateixos, porten els collars iguals.

El senyor Vidal,—planyem-lo, pobre víctima!—va estar cridat també per alguns sindicalistes—màxim revolucionaris— de *Dalt* i li digueren la mateixa cançó:

—O féu sindicar als vostres obrers o del contrari el boicot tira endavant. No és per dir, que el senyor Vidal, indignat ja per tantes amenaces,

els contestà en caixes destamplades i els engegà a dida.

De primer, els del Sindicat de *Dalt*, per a començar a declarar-li el boicot, retornaren algunes caixes d'«Orange Crush», perquè digueren que les fabricava el senyor Vidal. I tot seguit enviaren a buscar-ne altres caixes a un altre fabricant. I és clar, es donaren compte de què la factura pujava més, i per tant els Oranges resultaven més cars. I determinaren dirigir-se al nou proveïdor.

—Com és que ens feu pagar els Oranges tan cars, molt més cars que el senyor Vidal?

—Home, home, és ben natural. Que no m'haig de guanyar la vida jo? Mireu, el tan per cent més crescut equival a la comissió que em dóna el senyor Vidal en caràcter de representació.

Els nostres revolucionaris i rebenta burgesos no sabien que l'únic proveïdor de l'«Orange Cruhs» a la província era el senyor Vidal, i, naturalment, quedaren bocabadats de la «saviesa» que havien fet.

Piquiponiana.... no causídica

Aquesta és del Pic i Pon autèntic, del de Barcelona.

Diumenge passat a la conferència de progandia pro-«Banco de la Propiedad» en digué algunes de molt cèlebres. Ací en tenim una mostra:

Los propietarios en sus relaciones con los "alquilinos".

Està clar!. En Pic ho dedueix amb lògica. Com que «alquilinos» deu venir d'«alquiler»....!!

Brindem el cas a mestre Fabra.

Les cèdules i la via estreta

Novament al despatx de cèdules:

—No pot ésser menys de 3'50?

—!.....!

—Està bé; doncs confiteu-se-la!

—*La haremos efectiva por vía ejecutiva.*

—Miri, si els hi sembla poden fer-ho també per «via estreta...» o amb automòbil.

"Aristòcrates i plebeyos"

Al «Casino de Gerona» l'altre dia un grup de socis comentava un dels darrers articles de REFLEX. Un d'ells llegia en veu alta l'article «Hig life» i a l'arribar on es feia menció dels so-

cis «plebeyos» del Casino dels senyors, els que escoltaven s'esvalotaven com pollastres dins un galliner.

No hi havia ningú que volgués ésser «plebeyo»!!

Ai!... «Gente bien» «Gente bien»!

Intellectualisme

En un cafè-restaurant de la Rambla després de la sortida dels espectacles, s'hi troben uns quants contertulis que comenten la concurrència que havien tingut els nostres diversos salons.

Un que anà al Teatre Municipal digué que quasi era ple.

Un altre que just arribava en aquell moment, manifestà que venia del Coliseu expressant-se de la següent manera:

—Jo vinc del Coli i era ple però no era LLENO.

Un parroquià el replicà dient-li que parlava malament ja que segons el seu criteri, ple i lleno volen dir una mateixa cosa.

Amb aquestes, hi pren cartes l'amo del restaurant que, adreçant-se al parroquià que havia fet l'esmentada observació li diu:

—Per mi, està molt ben dit, perquè ple i lleno no són el mateix.

—Està clar! respongué el parroquià. Ple és en Català i LLENO és en Castellà.

—No senyor! no m'ho faries pas entendre! Per mi, ple vol dir que és ple, però, que no és LLENO. I LLENO, vol dir que és ben ple, que ja no hi cap ningú més.

Es discutí un bon ratet aquesta qüestió i no hagué manera de convèncer al nostre cafeter.

Vet ací que veié entrar un altre parroquià conegut nostre i, cregut de què era arribada l'hora de convèncer aquells toçuts, que no volien entendre les seves raons, se li encarà dient-li:

Escolta C..., si tu anassis a un local que fos ben ple, que no hi capigués, allò que se'n diu, ningú més, què diries que és.

—PLE!!!

El nostre home, amb una ganyota d'estupor, però que no demostrava gens ni mica que hagués quedat convençut, se'n anà darrera el taulell a explicar a la cafetera, que aquells no sabien parlar.

—6+0+5 ≈ 1

Aquests comptes els fa el noi Tomàs. Ens referim a l'hereu d'un bas-

FABRICA DE GÈNERES DE PUNT

Casa especialitzada amb les pessés d'encàrrec a mida, interiors per vestir, i sport amb cotó i llanes incongibles

PREUS INCOMPATIBLES

R. Guich Carol

Carrer Sta. Clara, núm. 19

G I R O N A

ter de la Carretera de Sta. Eugènia, que no es distingeix pas ésser massa net.

Al noi Tomàs, fa algun temps, se li va posar un nas com una mena de pebrot vermell confitat. Tot de resultes d'un mal gra! L'home patia molt. Era un cas greu; tan greu, que es va reunir el Consell de família per a deliberar sobre el pervindre del nas del noi Tomàs.

El Consell decidí que en «Tomaset» portés el nas a Barcelona perquè el vegés un especialista; calia, però, estalviar tot el possible ja que es tracta d'una gent que per a fer-los deixar anar cinc cèntims cal donar-los-hi tres cops de puny a l'ós de la música.

El nas, doncs, acompanyat del seu propietari arribà un matí a Barcelona. Males llengües ens digueren que pel camí, dins el tren, en Tomàs tingué una agafada amb el revisor que volia fer-li pagar suplement al veure-li aquell «bulto» tan gros.

Tant bon punt hagué arribat a la capital de Catalunya, en sortir al carrer se l'hi aproparen dos o tres mossos de corda:

—Vol que li porti!?

Un tranquil va dir:

—On s'ha d'anar amb el paquet!!

El noi va fer com qui no sent res i es dirigí a casa el metge.

El doctor X se'l va mirar per tots cantons, va estendre-li una fórmula i li digué:

—Són vint-i-cinc pessetes.

—Veurà, sóc pare de família.... la dona.... les criatures... la poca feina. Només porto sis pessetes..

Bueno, home, bueno. Doneu-melles i ja m'ho donareu quan pogueu.

Tan poc satisfet degué quedà del diagnòstic que l'hi semblà bé d'anar a un altre metge. El mateix examen,

les mateixes preguntes, la mateixa fórmula (o una de semblant) i:

—Són quinze pessetes!

—Oh! Veurà... sóc sense feina.... pobret de mi... la dona... les criatures...

—Doncs, aneu, home, aneu... Ja m'ho donareu quan treballeu.

Aquest altre diagnòstic no l'acabés tampoc de satisfer. En Tomàs se'n valgué assegurar; anà a raure a casa un tercer doctor en gorja, nas i orelles. Altra volta el mateix resultat:

—Són quinze pessetes!

—Com ho faré, pobret de mi!... No tinc ni cinc cèntims per a fer-me fer la «medicina»! La dona... les criatures... La feina...

Aquest darrer metge era massa bo i es deixà enternir:

—Teniu bon home. Aquí van cinc pessetes i feu-vos fer aquesta fórmula....

El «duro» desaparegué ràpidament dins la butxaca de l'hereu baster.

A la nit, de tornada a Girona, quan el Consell de família l'hi demanà comptes de tot, l'amo del nas malalt s'explicà tot cofoi:

—Mireu, sis pessetes que em costà el primer metge, el segon m'ho ha fet de franc i el tercer m'ha regalat cinc pessetes per la pomada. Total, per una pesseta he fet la feina....

Però, quin no seria el seu astorament quan el cap de casa li digué tot enfurimat:

—Noi! Això no pot anar. Tenies temps sobrer per anar a veure un altre metge i fer que et pagués el viatge de tornada.... Ets un malgastador!!!

Ingenuïtat

Era una tarda, a la sortida d'un

col·legi dirigit per homes que es fan dir «hermanos».

Els protagonistes dos marrecs de vuit a deu anys. No saben capir encara la claretat de la darrera lliçó explicada per l'«hermano» i un diu a l'altra:

—Sí, home, sí. Ho ha dit ben clar. El nen Jesús fou encarnat per obra de l'Esperit Sant i Sant Josep li féu de Pare.

Doncs, no ho entenc!

—Jo sí; això és igual que aquella dona que vol un nen i el va a cercar a l'Hospici.

Les desgràcies mai van soles

No hi ha mai desgràcia que no vagi acompanyada de la seva corresponent nota còmica. Ho palesàrem diumenge passat una vegada ja llest el partit de fútbol Girona-Manresa, en el curs del qual fou seriosament lesionat el bon amic nostre Josep M.ª Corredor.

Preguntat un dels jugadors (no volem dir el nom,) per la gravetat de la lesió del seu company d'equip, aquest repongué amb tota la seva bona fe: RES, NOIS, SOFREIX FACTURA DOBLE DE CAMA.

BOLVES

Coses de «El Autonomista»

«El Sucés diari local «El Autonomista», quan aleshores de la triste intervenció parlamentària del diputat Santaló que originà aquell comentari tan comprometedor de «La Vanguardia», deia que no cal fiar de les frases que escriuen els reaccionaris que se les pensen totes per enderrocar el prestigi de les esquerres republicanes.

Ara que «La Vanguardia», ha fet un comentari just a la darrera intervenció de Santaló contestant al comte de Romanones, «El Autonomista» l'ha copiat íntegrament i ha dedicat frases d'elogi al diari de les esqueles funeràries.

Qué vueltas dá el mundo, Rahola!

L'Arquitecte municipal Sr. Giralt, ha tingut un encert extraordinari en el plantejament de la construcció de les Escoles mnicipals que s'estan edificant prop de les Adoratrius.

Al presentar el projecte i exposar l'orientació de l'edifici, algun regidor féu observar que, a juí seu, al pati de

l'escola, a l'hivern, no hi tocaria mai el sol, ço que representava un inconvenient, digne de tenir-se en compte.

El nostre Arquitecte, es picà de l'amor propi, argumentant per demostrar que tot l'any hi hauria sol, molt més que orientan-lo d'altra manera, de si els «solsticis» i els «equinoccis» i altres termes per l'istil, que si no convenceren, foren prou perque el projecte fos tirat endavant tal i com s'havia plantejat primerament.

El resultat segons les nostres referències, és que, com tantes altres vegades, la teoria ha fallat i per dissort dels nostres infants, a les hores d'esbarjo al pati, no podran gaudir del sol benefactor que es font de vida i salut.

Nosaltres ens en dolem sincerament per no haver-hi res tan alegre com un raig de sol, en els dies crus de l'hiver.n

El catalanisme dels nostres diputats, el constatarem degudament les passades fires.

Fou el dia de Tots Sants. Mentre al Teatre Municipal tenia lloc la catalaníssima festa dels Jocs florals, a la mateixa hora, a la sala d'actes del «Centro de Unión Republicana» (en castellà), dos diputats de l'Esquerra, Quintana-Santaló, Santaló-Quintana, entretenien al públic sobre llur actuació (?) al parlament d'Espanya.

Cal dir però, que Santaló a darra hora i «per tapar l'expedient» tragué el pas als Jocs florals, ocupant un seient al costat de la primera autoritat civil.

Hem rebut queixes de que al Hospital Provincial no es dona l'alimentació com cal, als malalts alli hospitalitzats

Es necessari que per qui correspongui, es faci una revisió a aquell establiment benèfic, per tal de que siguin atesos degudament, doncs per això precisament, paguem tots els ciutadans.

L'esport del cop de puny

El dimecres tingué lloc al Teatre Albèniz, una sessió de boxa a base de boxadors locals i d'un equip de La Torrassa (Barcelona).

El primer combat a càrrec de Martínez i Aparici (local), plomes va acabar-se al primer round per cop baix d'Aparici. El poc que durà el combat ens deixà veurer un istil més depurat en el foraster.

El segon combat anà a càrrec de Josquera i Colomer (Tiba), plomes. Colomer desconeix les lleis més elementals de la boxa i així li veierem fer alguns foulds, el primer round fou igualat i els altres dos amb aventatge de Josquera, que en el tercer aconseguí debordar a Colomer, adjudicant-se el combat.

Tercer combat a càrrec de Vilà i Perarnau (local), galls. Va declarar-se match nul, siguent protestat el fall per considerar-se que Vilà guanyà el combat. El primer round igualat, Perarnau amb una guàrdia tancada i portant la iniciativa del combat en Vilà. 2n., també pot considerar-se igualat. El tercer però Vilà aconseguí desbordar la guàrdia de Perarnau i li etziva unes quantes nates.

Quart combat, Alcalà, (local) i Blanch, pes mitjà.

Aquest combat pot dir-se que resultà monòton degut a que la major part dels rounds foren una mateixa cosa. Un cos a cos continuat amb un càstig als flancs propinat per Alcalà, que obligaren a Blanch, a fer esforços extraordinaris per arribar a fer els sis rounds de què constaba.

Cinquè combat, Rich (local) i Martínez, pes lleuger.

Fou el combat més interessant, els 4 primers rounds encara que amb lleuger aventatge de Rich, pot dir-se que foren força igualats.

Al cinquè round, Rich amb un, dos, tres, atabalà a Martínez que se salvà pel gong. Els altres 3 rounds, Rich aconseguí encara augmentar l'avantatge, guanyant el combat, despedint-lo el públic amb aplaudiments merescuts.

Envieu les notes en català

La Sessió de l'Ajuntament

Un violent debat de resultes d'un dictàmen sobre una denúncia del Sr. Tomàs.—El dictàmen és aprovat amb el vot en contra del Sr. Busquets (A.) i salvant el vot de la minoria regionalista amb el què fa referència a la primera part del dictàmen.—Un discurs del senyor Colomer i una «raspallada» del senyor Rahola.—“La juerga dels baluards”

Abans de l'hora de començar hi ha ja públic nombros. A les set i cinc, el públic—com en un teatre—pica de mans i s'impacienta; a les set i deu, *idem*; a les set i vint, el mateix; A les set i vint i cinc entren els senyors regidors i dos minuts després el President (Sr. Santaló) declara oberta la sessió.

Hi assisteixen els regidors senyors: Dalmau, Palol, Busquets (Ll.), Tomàs, Boromatí, Busquets (A), Valls, Colomer, Escatllar, Cerezo, Varderí, Rahola, Vila, Pascual i Regàs.

Un secretari llegeix l'acta de la sessió anterior. *(Al saló es respira un ambient d'espectació, els seients destinats a la premsa i al públic estan ocupats per ciutadans obrers en sa majoria. Hi ha molta gent dreta als passadissos).* Queda aprovada l'acta. Seguidament es passa al

DESPATX OFICIAL

Després de llegir-se diverses comunicacions, una d'elles sobre allotjament de tropa; es llegeix una comunicació del Consell Provincial del Treball i el President (Sr. Santaló) ho aprofita per a fer el seu primer discurs de la tarda:

EL PRESIDENT.—Aquesta Presidència ha de manifestar la seva satisfacció al veure com les altres autoritats es preocupen també per el problema de l'atur forçós.

L'Ajuntament es ve preocupant intensament per aquest fet social que considera pasatger i ja, per ell sol, ha anat més enllà de l'abast que dó-

na a la qüestió la comunicació del governador civil.

Manifesta que s'ha fet la llista d'obers en atur; llista aquesta en la que s'ha donat preferència, més que al lloc de naixença, atenent-se a l'estat dels obrers parats i al nombre de les seves necessitats. Una altra part de la llista està formada amb els noms dels altres obrers. La feina s'anirà repartint a mesura que arribin oferiments de treball de corporacions públiques com són: La Diputació (?), Obres Públiques, i Cambres d'Indústria. Proposa que es contesti al Govern Civil en el sentit de què el Consistori s'ha enterat amb gust del seu contingut i que l'Ajuntament continuarà com ara; fent el possible per remeiar aquesta necessitat social.

EL SECRETARI.—Fa observar al president que la comunicació llegida no és del Govern Civil sinó del Consell Provincial del Treball.

EL PRESIDENT.—Ah! Creia que era del Govern Civil!

Seguidament es llegeix una petició de la «Caja de Recluras» sol·licitant la instal·lació d'un telèfon a aquelles oficines.

EL PRESIDENT.—Fa remarcar que aquesta sol·licitud pot ésser observada baix dos aspectes: Que vulgui el telèfon per a conferències urbanes o interurbanes.

EL Sr. CEREZO.—Diu que ja n'està assabentat i que es refereix a conferències per l'interior.

EL Sr. BUSQUETS (A).—Creu

pertinent que la petició de la «Caixa de Reclutament» passi a la Comissió corresponent per a què aquesta, disposant d'elements de judici, faci el dictamen sobre això.

Així s'acorda.—Es llegeix un volantet del Sr. Baldomero Campos (*delegado de Hacienda de la Provincia y asiduo colaborador de «El Autonomista»*).—Se'n llegeix una altra del Sr. Joan de la Bella part sobre alineació de la Ronda de Ferran Puig. Es passa sense penes ni treballs a

L'ORDRE DEL DIA

Hi ha un dictamen desfavorable a la sol·licitud del senyor Louis Deuhin sobre concessió de concert d'arbitri per parada a la Rambla. Un altre dictamen en el que es proposa l'Ajuntament acordi renovar el concert d'arbitris a l'Agrupació de Comerciants de Vins, sota el tipus anyal de 90.000 pessetes. Se'n llegeix un altre senyalant llocs de venda a les peixeteries a diversos venedors. *(mentre es llegeix el dictamen, el Sr. Tomàs s'entreté assabentant-se de les noves d'un diari que té estès damunt del pupitre. Quan està cansat, plega el diari, el dona al Sr. Vila i aquest imita al seu company de minoria.)*

Es desestima un recurs presentat per el Sr. Francesc Boix contra els acords del Consistori del 12 novembre darrer.

EL Sr. BUSQUETS (A).—Demana una aclaració al dictamen.

FARMACIA RIBAS

Acurada preparació de les receptes amb productes rigurosament d'origen.—Unics productes medicinals de propietats terapèutiques garantides

LABORATORI D'ANALISI — LABORATORI DE PREPARACIONS ESPECIFIQUES

PLAÇA DE LES CASTANYES

GIRONA

TELEFON NUM. 144

El Sr. TOMAS.—Demano la paraula!

EL PRESIDENT.—*(Després d'haver fet fer aclaracions sol·licitades per el Sr. Busquets) (al Sr. Tomàs).* Per parlar sobre el dictamen?

El Sr. TOMAS.—Sobre les peixeteries.

EL PRESIDENT.—Queda aprovat el dictamen. El Sr. Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMAS.—Proposa que el Consistori manifesti el seu agraïment als funcionaris municipals que en el darrer conflicte de la peixeteries sapigueren vetllar per els interessos de l'Ajuntament.

EL PRESIDENT.—S'aprova?... Queda aprovat!

Es passa a un dictamen de la Comissió de Governació en expedient sobre denúncia formulada per el senyor Tomàs. El dictamen diu que «no hi ha lloc» i declara l'honorabilitat del regidor Sr. Julià. *(El Sr. Tomàs demana la paraula).*

EL PRESIDENT.—El Sr. Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMAS.—Comença dient que serà de molta o de poca importància però que no comprèn perquè «no hi ha lloc» a la denúncia formulada.

Manifesta que el metge del dispensari no pot continuar curant un malalt. Acaba dient que la seva minoria no pot estar d'acord amb el dictamen ja que podria servir per a que el cas es repetís.

EL PRESIDENT.—Aleshores el senyor Tomàs tracta de salvar el vot de la seva minoria.

El Sr. TOMAS.—En el dictamen es diu que no hi ha cas; nosaltres entenem el contrari.

El Sr. VARDERI.—El Sr. Tomàs va fer ací una denúncia sobre coaccions d'un regidor al metge del dispensari. *(El Sr. Tomàs demana la paraula).* El dictamen mostra que aquestes coaccions no han existit i proclama l'honorabilitat del Sr. Julià. El dictamen no pot, tampoc, és-

ser en el sentit de què s'imposa una sanció al metge que solament va pecar per excés de zel.

El Sr. TOMAS.—Ací es va fer una denúncia i es va negar que succeís allò en el dispensari en el que es curava un malalt que no es podia curar.

EL PRESIDENT.—*(Intervé).* No ens fiquem en confusions. Segons es desprèn del dictamen i de les investigacions que han estat fetes, en aquest cas no hi ha hagut per part del patró, intervenció de cap mena. Considera una inoportunitat resuscitar certes qüestions. En el dictamen es diu que es reconeix que el procedir del regidor compromès per manifestacions del Sr. Tomàs, ha estat sempre honorable.

El Sr. TOMAS.—Demano es llegeixi la declaració del metge.

Un secretari llegeix la declaració del Sr. Casadevall (metge del dispensari). La declaració diu que a aquest senyor metge se l'hi va presentar, al Dispensari, un home ferit d'aspecte pobre i el curà. Suposant que el senyor Julià tenia els seus obrers assegurats a la «Hispania» extengué la baixa a aquell home. L'endemà va sapiguer que el Sr. Julià no hi tenia la gent assegurada. Tornà a presentar-se-li el ferit que l'hi digué que quan va pendre mal estava llogat per el Sr. Julià per fer acarretjos. El metge acabà dient que com que no podia curar-lo al Dispensari, el féu anar al seu domicili particular.

EL PRESIDENT.—Creu que de les manifestacions del metge Sr. Casadevall, es desprèn que hi hagué per part d'ell «trop de zèle». Creu que conscientment no es pot senyalar cap pena a un senyor que s'ha excedit fent 1 o 2 cures més de les que podia fer.

El Sr. BUSQUETS (A).—Creu que hi ha hagut un defecte de procediment. S'ha escoltat el metge—diu—però, s'ha sentit el ferit?

EL PRESIDENT.—La Presidència i la Comissió varen creure que n'hi

havia prou sentint el metge... No jutjem de nou un cas que es va dilucidar.

EL Sr. BUSQUETS (A).—Insisteix. Diu que es va començar un expedient que no es va acabar.

EL PRESIDENT.—Rectifica.

EL Sr. BUSQUETS (A).—A més, a la comissió de Governació, a mí no se'm va donar compte...

EL Sr. PASCUAL.—Demano la paraula!!

EL PRESIDENT.—El Sr. Pascual té la paraula.

EL Sr. PASCUAL.—Cada dissabte es reuneix la comissió de Governació on es portà l'assumpte. Si el Sr. Busquets no ve mai a la comissió *(El Sr. Busquets protesta)* no és pas culpa nostra. A cada reunió es parla de coses noves i des de el moment que s'és regidor cal donar compliment a totes les obligacions que imposa el càrrec.

EL Sr. BUSQUETS (A).—La darrera vegada que jo vareig anar a una reunió de la comissió, els senyors Pascual i Varderi no hi eren!!

EL Sr. VARDERI.—No creu que el Sr. Busquets no en sapigués res ja que va demanar que es deixés uns dies més damunt la taula per a que el Sr. Tomàs... *(Els rumors ens priven d'oír les paraules de l'orador. El Sr. President cedeix la paraula al Sr. Tomàs, però no se'l sent).*

EL Sr. BONMATI.—Voldria sapiguer el què es vota.

El Sr. Tomàs va fer ací una denúncia i la comissió no en diu res. Què en resulta, doncs, de l'atestat?.

EL PRESIDENT.—De l'atestat en resulta que hi hagué per part del metge un excés de zel, ja que va visitar el ferit tres vegades en lloc d'una.

Després de què el Sr. Cerezo jutja que tot està prou debatut i descobreix que tot obrer ferit, pot anar al metge que millor l'hi plagui, s'aprova el dictamen, amb el vot en contra del Sr. Busquets i la minoria regionalista salvant el seu vot amb el que fa referència a la primera part del dictamen.

CENTRE D'ESPECIFICS

UNIC A LA COMARCA

PLAÇA DE LES CASTANYES
TELEFON NUM. 144

G I R O N A

(Es produeix un petii avalot que provoca les iras del Sr. Varderi)

EL Sr. VARDERI.—Que si estan conformes o sinó que ho deixin!!!

EL Sr. PASCUAL.—Creu que està prou debatut, perquè ja en l'altre sessió en què es tractà aquest assumpte, el Sr. Tomàs no volgué altra cosa que aprofitar-se d'això per a un efecte polític.

EL Sr. TOMAS.—(Indignat) Demano la paraula!!

EL Sr. PASCUAL.—(continuant) El Sr. Tomàs va dir que hi havia un regidor...

EL Sr. TOMAS.—(enèrgic) No és veritat; vaig dir un senyor... sense dir noms ni càrrecs!!

EL Sr. PASCUAL.—Va dir: «un senyor que tenia autoritat dins el dispensari...»

EL Sr. TOMAS.—(enfadat) Vaig dir: Un senyor... i res més!!!

EL PRESIDENT.—(talla la qüestió) Tinguent en compte les manifestacions dels senyors Tomàs i Bonmatí salvant el vot de la seva minoria amb el que fa referència a la primera part, queda aprovat el dictamen.

Un altre dictamen sobre permís d'obres al «Patronato Nacional del Turismo» torna a la comissió corresponent.

Es llegeix una proposició de la Comissió de Foment, referent a les façanes en mal estat, en la que es proposa sobre la condonació d'arbitris als propietaris que arrangin les façanes de llurs cases.

EL PRESIDENT.—Aquesta presidència ha de fer observar un fet; aquest és que la decisió del consistori de fer un requeriment als propietaris per a fer aquestes obres sense pagament d'arbitris municipals, senyalava un plaç de vuit dies per a demanar l'autorització i un plaç de vuit dies per a començar les obres.

Crec que està ben formulada la indicació de la Comissió de Foment de què la condonació d'arbitris procedeix, si es comencen les obres dintre el plaç assenyalat.

EL Sr. TOMAS.—S'ha concedit una pròrroga?

EL PRESIDENT.—No hi hagut cap pròrroga!

EL Sr. TOMAS.—I els propietaris que ho facin espontàniament?

EL Sr. COLOMER.—(Intervé) Crec que el senyor President està encertat; cal tenir en compte, però, que no tots els propietaris poden fer-ho d'un plegat. Ells ja supediten tots els seus de-

La nostra ideologia esquerrana ens priva de fer de «claque» a la gent de la Lliga. Malgrat tot, ens dol tenir de reconèixer que desde el 14 d'abril ençà ells han sigut els que han donat mostres al Ajuntament de major catalanitat.

sitjos a la voluntat de l'Ajuntament. No té inconvenient, malgrat tot, que s'aprovi.

EL PRESIDENT.—Rectifica. Diu que aixís toca a un altre extrem.

Es passa a una proposició de la Comissió de Foment sobre petició de subsidi a l'Estat per a realitzar obres. En la proposició es diu, després de llargues raons, que una ordre circular del Govern de la República Espanyola (en aquest moment se sent en el públic, una ventositat sonora que provoca la rialla de tot el saló) data 23-7-31 en la que l'Estat ofereix subvencionar els ajuntaments per aminorar la crisi de treball, permet que l'Ajuntament de Girona sol·liciti aquest subsidi a l'Estat; subsidi que serà destinat a la construcció de dos colectors d'aigües al riu Onyar.

EL Sr. BUSQUETS.—Defensa la proposició. A Girona—diu—hi falten dues conduccions colectores d'aigües residuals. Avui que el Govern està ben disposat a subvencionar els ajuntaments de la República que es disposin a efectuar obres de caràcter sanitari, cal aprofitar-s'en. La Comissió ja té entès que l'Ajuntament no podria fer-ho per sí sol ja que la seva situació econòmica no l'hi ho permet.

EL PRESIDENT.—L'assumpte té

dos aspectes: l'econòmic i el sanitari. Aquesta presidència, tinguent en compte el primer aspecte de la qüestió, tan bon punt les Corts varen concedir el crèdit de 10.000.000 de pessetes per a obres municipals, va començar a fer gestions prop dels ministeris d'Hisenda i Governació amb el fi de que es destinessin quantitats per a Girona.

El Govern va creure que les necessitats eren majors a Andalusia i Extremadura. D'aquest crèdit de deu milions de pessetes cap quantitat ha vingut a Catalunya.

Hi ha l'esperança que ara amb noves gestions, el Govern procedeixi d'acord amb els desitjos de l'Ajuntament. Prego que per unanimitat s'aprovi aquesta proposició de la Comissió de Foment i poso a la disposició del Consistori la meua modesta condició de diputat a Corts per a treballar a Madrid, per assolir la concessió del subsidi.

(Ha arribat l'hora del Sr. Colomer! Ja pot dir el discurs que dú preparat! Aquesta hora és la en què es llegeix la proposició-Colomer demanant es posi el nom de Manuel Azaña a una de les noves vies que s'obrin als llocs on hi han els baluards; demanar així mateix s'inviti al dit ministre a la ce-

Senyora!

Vol que les seves amistats li restin agràides?
Probi i recomani el cafè torrat

SISTEMA FERRER

LLOC DE VENDA:

Colmado Ferrer
CARRER DE LES BALLESTERIES, 41 — GIRONA

Xocolates selectes-Ultramarins-Perfums, cremes i tintures per els cabells, etc.

remònia de recepció de les muralles i que s'aprofités el seu viatge per a oferir-li un pergami artístic.)

EL PRESIDENT.—El Sr. Colomer té la paraula.

(Expectació)

EL Sr. COLOMER.—Sr. Alcalde, senyors regidors: Voldria benevolència per aquestes manifestacions que vaig a fer-vos amb referència als baluards. Desmentint, senyors regidors, tòpics, antics de què als ajuntaments calia fer més administració que política, em cal dir que la qüestió de la cessió dels baluards ha estat un afer més polític que administratiu. Perquè era polític, més que administratiu la resolució de l'afer ha estat feta després del canvi de règim.

Aquí estan els nostres vots per a reconèixer que el problema ha estat resolt amb justícia per el Govern de la República Espanyola.

Les gestions començades per el darrer ajuntament, han estat continuades fins assolir la cessió de les muralles.

La majoria republicana ha estat, malgrat tot, criticada per certa part de la premsa de la ciutat, aquesta premsa que fa política de capelleta i ens fa objecte de censures injustes. A tal extrem han arribat els atacs d'aquesta premsa envers nosaltres que un periòdic, al parlar de l'afer dels baluards l'anomena «*La juerga dels baluards*». Aquesta juerga, senyors regidors és l'haver pogut resoldre amb la cessió que se'ns ha fet, el problema de l'atur forçós i altres.

Des de mil noucents vuit que els ajuntaments de Girona vénen treballant per el mateix i mai no havien pogut lograr-ho.

Cal afirmar orgullosament aquest èxit administratiu.

Avui ens trobem davant el poble, davant aquest poble que amb el seu vot ens va dur al lloc que estem; avui davant el poble l'Ajuntament republicà ofereix als seus electors no paraules, sinó realitats.

El pròleg de la meva proposició ja expressa el que jo us diria; no és el meu desig el de resuscitar aquí els actes servils dels ajuntaments dictatorials. La meva proposició no té altre objecte que el d'agrair a Manuel Azaña els seus treballs per a què la cessió fos un fet. Manuel Azaña fou l'home que trobarem sempre al nostre costat i que digué que si només d'ell depengués i si estés tot de la seva mà, suprimiria tot expediente administratiu.

Es precis doncs que el poble de Girona mostri el seu agraïment envers aquest home. Demano que s'aprovi la proposició, aquesta proposició que no és meva sinó del poble, que expressa un desig del poble, que és la voluntat del poble que l'he recollida dels carrers, del poble mateix, que del poble l'he sentida... és, en fi, la veu del poble que entra al consistori i de la que ragen tantes veritats i tantes virtuts... (Molt bé).

EL Sr. RAHOLA.—(Parla amb veu molt baixa. Pel públic diuen que ho deu fer perquè no el sentin els reporters de REFLEX). S'adhereix a la proposició del senyor Colomer. Diu que si bé el Govern ha estat ben disposat envers els interessos de Girona, i del govern, més particularment, el Sr. Azaña, no per això es pot silenciar l'actitud dels diputats senyors Santaló, Quintana i Puig d'Asprer que amb el seu interès han obtingut la cessió dels baluards.

Queda aprovada la proposició del Sr. Colomer amb l'adició del S. Rahola. S'aprova una proposició del Sr. Dalmau sobre els aparells reproductors de música mecànica instal·lats al Teatre Municipal.

El senyor Vila, de la minoria de la Lliga, surt amb una pregunta que deixa astorats als regidors republicans:

EL Sr. VILA.—No podria pregar-se a l'empresari del Teatre Principal que fes com han fet altres de Girona, de publicar en català els cartells anunciadors dels espectacles?

EL Sr. President es mostra sorprès per la pregunta. Hi ha ben bé un parell de minuts de silenci. (Espectació.)

EL Sr. VILA.—(Continua) Això si volen... Eh?

EL Sr. SANTALO.—(Que ja ha sortit de la seva sorpresa). Referent a la proposició del company Vila... hi ha algú que tingui de dir alguna cosa?

EL Sr. DALMAU.—(Diu quelcom que no sentim).

EL Sr. TOMAS.—(El mateix)

EL Sr. BONMATI.—Voldriem saber per què ara es diu Teatre Municipal.

EL PRESIDENT.—Donada la sorpresa que ha produït la proposició verbal del Sr. Vila i de les manifestacions del Sr. Bonmati, aquesta presència creu que és millor que la Comissió Central faci algunes consideracions sobre això i que les sotsmeti a la deliberació del Consistori. Aquest resoldrà el que cregui convenient S'aprova?

EL Sr. RAHOLA.—Demano la paraula!!

EL President la hi dona.

EL Sr. RAHOLA.—He demanat la

paraula per a pregar que a dalt es posi un tinter i ploma per el públic.

(Se n'hi posarà)

EL Sr. BONMATI.—Demana que es posi un llum elèctric al carrer del Carme, junt al pont del carrer de Lorenzana. Allí—diu— la fosca és molt intensa a la nit i fa pocs dies va veure-hi caure una pobra vella.

EL Sr. SANTALO.—(irònic) Tinguent en compte els sentiments humanitaris del Sr. Bonmati, no crec que hi hagi cap inconvenient en què es posi remei a la deficiència. (Rialles).

EL Sr. BUSQUETS.—Demana que hi ha d'allò de la direcció única.

EL PRESIDENT.—Explica les dificultats que hi ha per a què es resolgui ràpid. Sembla que d'Obres Públiques podrien dir quelcom sobre això. Diu que l'hi han dit que a Girona no es fabriquen aquests discos... encara que no sap veure quines qualitats tècniques han de tenir perquè a Girona no es puguin fer...

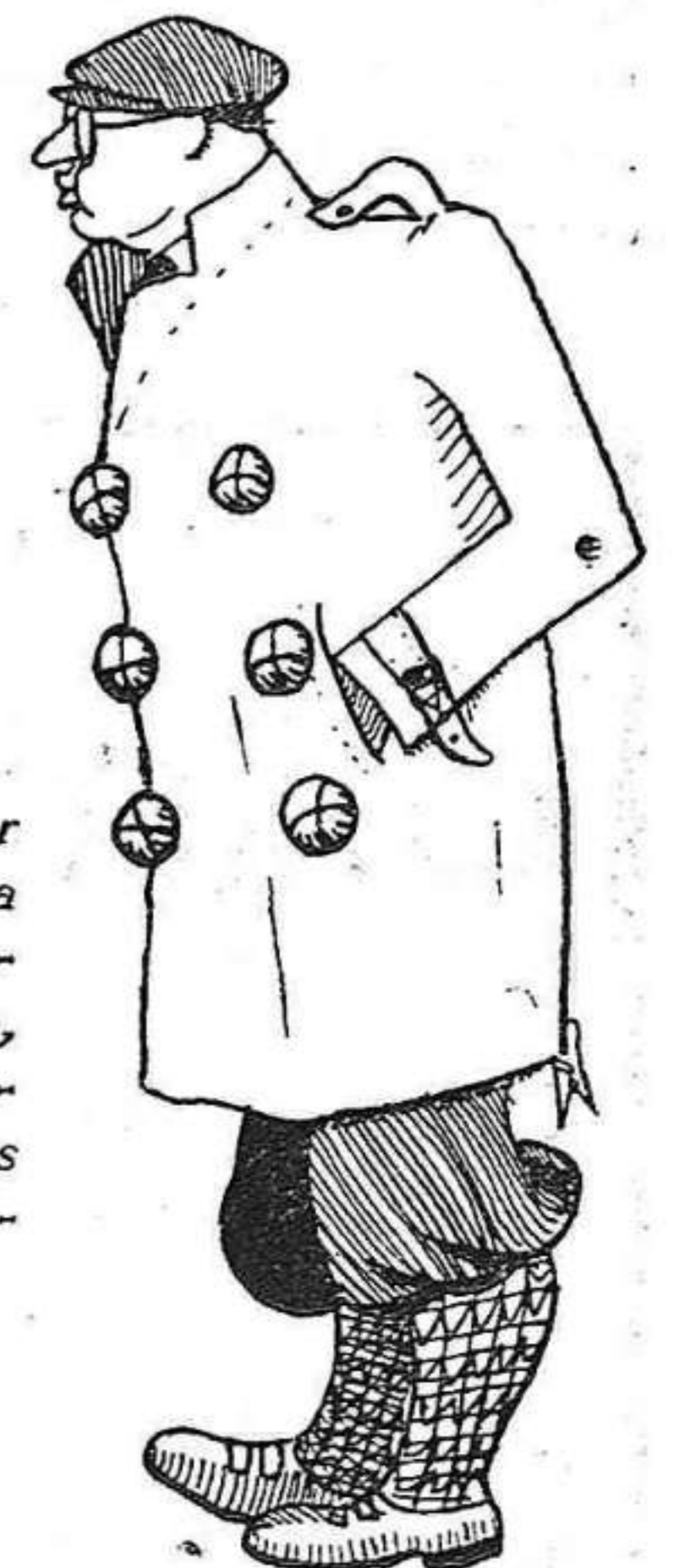
(El Sr. Tomàs es mostre irònic).

No havent-hi res més a tractar, s'aixeca la sessió a les nou menys minuts de la vetlla.

Notes de Societat

Avui dissabte, en el tren de les set, sortiran en direcció a la populosa urb d'Hostalrich, el nostre estimat director J. M. V. (a) Sifo, acompanyat del noi de l'impremta. El motiu del viatge és el de fer caricatures pels cafès a pesseta cada una. L'acompanyant d'en Sifo passarà el platet. Els hi desitjem un feliç viatge i tenim preparada l'arnica per quan tornin.

MODES MASCULINES

Elegant conjunt per dia de pluja que ha «descobert» un conegut gironí que, per altra part i segons declaracions formals d'ell mateix, se'ns casa dintre de poc a Figueres

Cinemes

Teatre Albèniz

El programa projectat en aquest local el passat dijous, és dels més fluixos que hi hem vist.

El «Misterio de Villa Rosa» és una producció d'ambient policíac i tota l'acció gira a l'entorn del descobriment dels autors d'un crim, comés en circumstàncies misterioses.

Naturalment que, tractant-se d'un tema com és aquest, l'argument arriba a fer-se interessant en alguns moments, malgrat que el descobriment dels autors de l'assassinat és portat a cap en forma insospitada i sense deixar comprendre com la policia ha pogut esbrinar el seu amagatall.

Tota la producció és dialogada en francès i la seva interpretació, presentació i direcció, és en alguns moments discreta i en altres francament dolenta.

«La Llama Sagrada» és una pel·lícula d'aquelles que no produeixen ni fred ni calor.

Es tracta d'un argument en el que un jove aviador, sofreix en el mateix dia de les seves noces, un accident d'aviació que el deixa inútil per la vida.

La seva esposa, jove i d'una bellesa extraordinària accepta resignada la seva sort al trobar-se unida amb un home en aitals circumstàncies. L'espòs però, reconeix l'enorme sacrifici que porta a cap la seva muller i beneeix l'arribada d'un germà seu que amb la seva joventut i alegria podrà fer més passadora la vida d'aquella dona que es consumeix al seu costat.

Succeeix però, que el germà i la

Sastreria COLL

La millor assortida

La més econòmica

Cort-Reial, núm. 3

GIRONA

muller, acaban per enamorar-se l'un de l'altre fins al punt que decideixen fugir junts.

La mare de l'invàlid però, descobreix el secret dels dos aimants, que troba lògic i per evitar el trastorn que causaria al seu fill al enterar-se'n, no troba altre solució que «donar-li la bola», delictes que descobreix la cambra del malalt del qual ens enterem a darrera hora que n'estava enamorada.

L'argument—al nostre entendre—no pot ésser més estúpid. Això de què una mare amb tota premeditació emmetzini al seu fill per evitar-li un dolor d'índole moral, és cosa que, francament, no podem comprendre.

El diàlec—en castellà—ple de retòrica que vol ésser humana i moralista i no en té res, és pesat i la interpretació que hi donen els protagonistes, francament dolenta. Se'ls hi veu molta inseguretats i una constant preocupació a obeir els manaments del director, donant la sensació que desempenyen el seu paper amb penes i treballs.

La pel·lícula de ninots «El Jazz de las Fieras» interessantíssima i digna de veure's.

JUDEX

Cinema Gran-Via

Un bon programa. Set ralets... ja s'hi han acostumat! Què hi farem!!!

Una pel·lícula força entretinguda d'en Douglas Mc. Lean. «El chico del Clavel» amb situacions còmiques molt originals.

«Gente Alegre», l'altre film del programa. és un bon film. Una pel·lícula que es pot posar de costat amb «Su noche de Bodas» i amb «El comediante».

La protagonista, la Roseta Moreno ens mostra el seu domini absolut de la dansa, sobretot en un dels darrers quadros de la revista del teatre a on treballa amb el seu marit (Robert Rey).

En Pereda, com sempre; sobri, elegant, amb una dicció perfecta.

Robert Rey, més bon cantant que actor, sense desmerèixer.

La direcció, acurada fins els més petits detalls, a càrrec d'E. D. Venturini. La fotografia, atrevida, tècnica-ment perfecta, és del milloret de la casa Paramount. El cameraman, l'Henry Gerrard, es llueix.

La selecció de discos que va acompanyar el film mud, era selectíssima, amb això cal destacar al cinema Gran-Via. És a dir, una bona vetlla... que encara hagués estat millor a no ésser per el preu de les butaques...

Com hem dit al principi «Ja s'hi han acostumat!! Què hi farem!!!»

VERITES

BAR «ELDORADO»

DE

CARLES MOLLEVÍ

Especialitat en COCKTAILS — Gran assortit en Fiambres i Sandwichs—Mariscos de totes classes—Licors—Vins

CAFÉ EXPRES

Rambla de la Llibertat, 2

GIRONA

PROBLEMES D'HIGIENE

No ens atrevirem a dir res, després del molt que han dit altres cronistes; però com que és un problema que afecta tan intensament a la salut pública, cal insistir-li novament.

La fàbrica de ciment que existeix a la baixada del Molí, del senyor «Pau Peras», és un atac més que directe, intolerable a la salut dels veïns d'aquella barriada que vulguin o no, han de patir amb la immunitat d'un senyor que té més pessetes que consideració cristiana. Ara bé; la culpa no és d'ell, sinó de les autoritats que l'hi ho permeten i que es deixen anul·lar per la influència d'aquell senyor.

Preguntem nosaltres: Durarà molt aquestà immunitat del senyor «Pau Peras»?

La comissió que nomenà el Consistori per a què estudiés les condicions de l'esmentada fàbrica de ciment, creiem no ha fet encara res positiu, ni creiem que ho faci perquè

no se'n ha parlat més. Si el senyor «Pau Peras» fos una mica més conscient que cristià creiem que no hi hauria necessitat de lluitar tant. El seu poder i els seus diners, però, poden més que tot.

A més d'ésser un perill per la salut pública, denunciem que la fàbrica de ciment del senyor «Pau Peras» és com una espècie de presiri on hi van a caure tots els condemnats a «treballs forçats». Fa llàstima de veure com els obrers que hi treballen han de tapar-se el nas per no asfixiar-se.

A veure doncs, senyor «Pau Peras» si sentim bategar una mica el vostre cor! No escolteu el soroll de la butxaca.

No penseu tan en la felicitat del cel; aquesta no es guanya fins que es pensa amb els que pateixen en aquesta terra per culpa dels altres, que en aquest cas és per culpa vostra.

JOAN CLAR CATALÀ

formulades a un senyor regidor, i on els «femers» que hi creixen escampen unes sentors que no són, malauradament de «Flores del Campo».

o

A tots aquells propietaris, que tenint els interiors de les cases on hi habiten els seus inquilins en un complet desgavell, no han fet els possibles, ara que la crisi de treball s'ho prsta, d'arranjar-los degudament.

Tenim entès que si això no es porta a cap és degut a què un dels regidors proposants d'aquest remei, no l'ha practicat encara, malgrat les contínues queixes que ha tingut dels seus estadants.

o

Denunciem que la indecència, amb els inconvenients que pressuposa en els dies de pluja, l'estat d'abandonament de la Rambla de Pi i Margall que fins hi ha hagut qui ha dit que potser fóra convenient posar-hi ajaguts els regidors del nostre Consistori perquè servissin de passera.

o

Denunciem el que els veïns del carrer de Sacsimort, tinguin de trobar-se tot sovint sense llum per haver estat trencades les bombetes que donen claror a dit carrer, al mateix temps que pensem ja fóra hora, que donada la freqüència amb què les dites bombetes són trencades, amb el consegüent perjudici per l'erari municipal, no s'hagi estudiat un mitjà que privés als troneres de mortificar els veïns i perjudicar la hisenda municipal.

CLARION RADIO

SUPERHETERODI
98 % de puresa de to

Queda evitada en absolut l'interferència

La Industria Eléctrica Ciudadans, 11-Minali, 1 GIRONA

Denunciem.....

Una vegada més denunciem (no serà la darrera) el funcionament de dues fàbriques de ciment al centre mateix de la ciutat,

Una, a la baixada del Molí i l'altra al davant de la casa Grober.

Fins quan, senyors del Consistori?..

o

L'estat d'abandó en què es troben els darreres de la carretera de Barcelona, en el lloc comprès per la muralla.

Quan no espolsen sacs de ciment,

no podeu passar de botes escampades; quan no són deixes de les cases són animals morts en estat de putrefacció.

I això en dies de sol... Compteu ara en dies de pluja.

El senyor Palol que hi viu aprop podria fer seva la denúncia.

o

El que uns treballadors de la casa Dalmau Carles, Pla, ens comuniquen respecte l'estat lamentable en què l'Ajuntament deixa els darreres de les Adoratrius, on ni un mal llum hi ha estat instal·lat malgrat les queixes

Diccionari general de la llengua catalana, de Pompeu Fabra

Diccionari enciclopèdic de la llengua catalana

PAL·LAS

Diccionari Català-Castellà-Francès

Per subscripcions a

MODEST PALANI
CARME, 24 — GIRONA

DARRERA HORA

Notícia Sensacional

Un camió del "Noticiero Universal" atropella el tren de Pedret, quedant la màquina completament desfeta al mig de la carretera

El «Diario Republicano de avisos y noticias» i dels «particulars amigos» propietat del senyor «Diari Ravolva» ens dóna en la seva edició d'ahir aquesta horripilant nova:

«Esta tarde, al salir de la fábrica «La Aurora» sita en la carretera de Gerona a Puente Mayor, ha sido embestido por el tren, el camión del «Noticiero Universal» quedando completamente destrozada en medio de la carretera la máquina del tren.

Afortunadamente no han ocurrido desgracias personales de consideración.»

No es per descriure l'emoció que ens ha produït aquesta horrible desgràcia, ocasionada una vegada més per la imprudència dels

conductors d'automòbils, que ja han arribat a la gosadia de deixar com per recollir amb un cabaç, una màquina del tren de Pedret.

Les nostres forces en aquests moments de consternació, sols ens permeten protestar enèrgicament d'aquest atropell i proposar al Sr. «Ravolva» que, des del seu diari comenci una campanya orientada a fer que les autoritats, obliguin al tren de Pedret a «passar per l'acera».

REFLEX ja es cuidarà d'iniciar-ne una altre, per veure si entre tots també fem passar per «l'acera» a «El Amigo Melquiades» però en direcció oposada a la màquina.

PER NOVETATS **CASA REXACH**

Rebudes les novetats de tardor i hivern

Rambla Llibertat, núm. 26

GIRONA

Rebosteria **PRATDESAVA** - Plaça de la República, 9
